

תדרין

תיאטרון

*** **איזון עדין** (הבימה) — אדוֹ ארז אלבי (וירגיניה וולף) מציג שוב את הבדידות האנוכית והצביעות של הברוג'נות האמריקאית האמדה. ביצוע טוב של מרים זוהר, סטלה אבני ושאר חברי הצוות.

*** **הנערים בחבורה** (בימות) — ההומוסקוטואלי כדמות אנושית, במחזה מרתק ובביצוע מלוטש. בולטים לטובה של־מה ברייבטי, עודד האומי וטוביה צפיר.

*** **לאכירינט** (בימת צחתיא) — האדם הקטן נמחץ תחת מרות שאינו מבין את מהותה, במחזה אוטואנרדי של הספרדי אראבל. הבימוי של האובה ליאון ממחיש את אהירת האימה המזורה של המחזה.

*** **מלון פלאזה** (הקאמר) — שלו־שה מערכונים מצחיקים של ניל סימון (יחפים בפארס). מישחק מקצועי של אכנר הזקיקה ועונה פלדיל. מברר.

*** **נרנדה בשניים** (התיאטרון הצעיר) — גבר ואשה נמלטים מן הבדידות, זה בורועות זו. הצגה חוזרת עם מישחק טוב של שלמית אדר.

*** **המכשפה** (תיאטרון גודיק) — הצגה מפוארת וצבעונית מלאת הברקות בבימוי (יוסף מילוא) ובעיבוד המוסיקלי (נועם שריף). גולדפאון הלך לאיבוד ברר.

בידור

*** **תליאביב הקטנה** (בימות) — גילגול שלישי של ההרזיו על ימי תליאביב

הראשונים. חנן גולדבלאט ואושיק לוי נחמד־דים, אבל החומר מוכר היטב, ומייעוד בעיקר לאותם שלא ראוהו בגלגוליו הקוד־מים.

*** **חיי כלב** (התיאטרון העממי) — גדי יגיל מתמודד בהצלחה עם חומר שאינו משובח ביותר, ומוכיח תוך כדי כך כשרונות רבים ומגוונים כקומיקאי, ל־צי, פנטומימאי, מגיש־פזמונים ובדרן, שאין רבים כמוהו בארץ.

בידור

לאט

אבל בטוח...

"אני רוצה לעשות איתה נסיון. לבנות אותה לאט־לאט." דברי האמרגן אברהם ("פאשנל") דשא על בתי־פוחיו העכשוית, רבקה זוהר, שכונתו המוצהרת ללכת איתה במה שהוא מכנה: דרך של זמר.

מה זאת אומרת לבנות דרך לומר? לשם מה צריך זמר בכלל מורה־דרך, ואיזה מין מורה־דרך הוא צריך? אלה שאלות צעירות של התעשייה הפורחת ביותר בעולם המטרף בכלל, ובעולמם של צעירים בארץ במיוחד. כי הבידור, יותר משהוא אמנות, הוא תע־שייה. תעשייה רפואית כמעט — שתי טיפות מן הנוזל הלא־נכון במירשם מסויים, יקלקל את המרקחת כולה.

איך להימאס מהר. כדי להכין מיר־שם מוצלח שיימכר בהמונים, ושהיה שונה בהחלט מאלפי המירשמים הדומים בשוק, צריך לדעת כמה דברים שלא תמיד מתמצא

רבקה זוהר וידידי
איך לבנות זמרת?

שיו, וללכת לאט אבל בטוח. היא הסכימה. אילו תוכניות יש לפשא, שעשה עשרות תוכניות־בידור, הפיק סרטים, יצר את ה־גשש וגילד את גדי יגיל? "אני רוצה לע־שות אותה זמרת. זמרת־שחקנית של מחנות מוסיקליים. זמרת שאחרי חמש שנים או קצת יותר תוכל לעלות על במה לבדה, ולהחזיק את הקהל בזכות ההוכחות וה־חיות שנתנה לו במשך השנים."

תמיד לחזור. נשמע יומרני? ועוד איך! וכי כמה ברברה סטרייסנד, נינה סימון או גילייס גרמן יש בעולם?
רק בימים אלה ראה אור תקליטה הי־ראשוני. אין זה אוסף מקרי של שירים, ו־גם לא הורכב בחוסזה. יש לפשא עקרר־נות: קודם כל בחרתי שירים שיפגינו את קולה המיוחד של רבקה. יש לה מין קול שכוהה, כשהיא שרה נמוך הוא יוצא מן הכלל. אבל בשיר צריכה להיות לה גם הדמנות לפתוח אותו לגובה. ויש לה גר־בה ויש לה עוצמה. מצד אחר, מבינים כל מילה, או בחרתי שירים שיש בהם גם משמעות לתוכן. יש למשל שיר של אלתר־מן, או שירים עם הומור כמו האיש ממרט.

לא צריך להכריז. לבנות אומן ב־גיונגל הבידור, פרושו לא רק ללמד אותו, כי אם גם להלביש אותו, ולומר לו מה לומר. "האחריות להצלחה מתחלקת בין ה־רפרטואר, הביצוע והאישיות", נאום הפשע. "רבקהילה צריכה להישאר נעלם. היא צרי־כה להופיע בהופעה צנועה. לא להופיע ב־יהלומים ובכלב־שעשועים... היא לא צריכה לנקר את העיניים בלבוש צעקני. בשום ראינות או פגישות לא להביע דעה של מומחה. לא להתראיין כמו כוכב ולסגן בין השיניים, הכל זבל..." יש לה קסם משלה, והיא צריכה להישאר כמו שהיא.

תוכניות מעשיות? רבקה תופיע במופע שירי החומש של מאענגר, ותשיר בעברית את תפקיד הגר (בבימוי של בונים ב־היכל התרבות). זה מופע חר־פעמי. אבל היא עיקר הוא: רבקה והקריבושויות, כלומר, תוכנית שבה תופיע רבקה זוהר עם ארבעה נגנים, בניצוחו ובעיבודו של דוד קריבושי. ישנו גם מחומר באופק, מחודש למענה — אירמה לה דוס, ותוכנית־יצוא עם גדי יגיל. וכי בחיים עסוקים אלה יכול אמן להיות רעב להופעות?

תקליטים

פסטיבל הזמר תש"ל (סי.בי.אס) — ליתר דיוק ארבעה מביצועי הפסטיבל, ועוד כמה מילואים, ביניהם שניים תזמורתיים. צמד דרום ("בעיר הזאת"), הפרברים ("אם תבקשי") וחווה אלברשטיין ("ילדי איננו ילד") הם החלק היותר טוב בתקליט בינוני מאד.

גדי יגיל — **חיי כלב** (סי.בי.אס.) — גדי אינו זמר, והדבר מורגש בתקליט יו־תר מאשר בהופעות. לעומת זאת, המערכו־נים מצחיקים אפילו בשמיעה בלבד, וזאת בזכות כשרונו של המבצע.

לא לקנות אוטו. "אני לא רוצה ש־תשרוף את עצמה. יש לי תוכניות בשבילה. היום היא על פרשת דרכים. שאלתי אותה אם היא מוכנה לוותר על כל הזוהר הפתי־אומי, לא להתחיל תיכף בחיים משוגעים ולקנות אוטו... שאלתי אותה אם היא מוכנה לוותר על הקווינוקטורה שיש לה עכ־

נפש צורב ופרטי של כל אחד עם עצמו. תיאטרון, "בימות" הגיע כבר להצגת המאה וחמישים של "הנערים שבחבו־רח", בבימויו של חיי קילוס. הסרט, אותו הפיק קראולי עצמו, עם צוות ה־הצגה המקומית של "אוף ברודוואי", בבימויו של פרדריק ויליאם, ראה את בכורתו זה מכבר.

עתה ניתן להשוות את תמונות הסרט עם תמונות הסצנות המקבילות בהפקה הישראלית. נדמה כאילו שתי חבורות תאומות ניצבות זו מול זו, והדמיון בין השחקנים מפתיע.

פנים מלחיות ומפחזים למות, דבריו של מארט קראולי שהצגו במחזהו בני־אדם בודדים, ילדותיים, בעלי כשרונות ומגמים, כמו כל בני־המחמה האחרים, ולא יצורים נלעגים שכל אופיים מס־תנס כבינוני־הגנאי: הומוס.

תשעה טיפוסים שונים ומשונים מאכ־לטים את במתו של קראולי. הם באו לחגוג את יום הולדתו של הרולד (שלי־מה בר־שביט) ובמקום מסיבה הם מטי־חים זה בזה אשמות, עומדים מול עו־למס, ותוך כדי כך הופך הצחוק הפרוע של ההלצות מתחת לחגורה, לחשבון־

התאומים
שבחבורה

"כמו יחודים בשנות החמישים, וה־כושם בשנות השבעים, נעשו גם ההו־מוסכטואליים סמל לרובד אנושי שה־חברה מתנכרת לו ביודעין. חדמויות ב־נערים שבחבורה' הן של בני־אדם העיני־

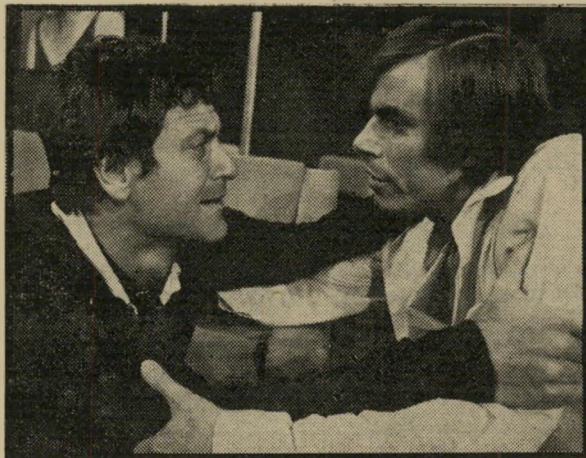

רוזן, צפיר, רוזנברג, תאומי וירדני

קומבס, נזסון, גרין, גרמן ופרנטיס

תראו, תראו איזה יופי!"

בישראל: דודו ירדני ועודד תאומי

באמריקה: קומבס ונזסון

"אילו רק יכולנו לא לשנוא את עצמנו עך כדי כך..."